

Slovenska
filharmonija

Glasbena galerija

SOS 1

Sezona 2023/24

***Za brihtne
glave***

SOS 1 Sezona 2023/24

15. november 2023 ob 19.30
Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Za brihtne glave

**Orkester
Slovenske
filharmonije**

Michael Wendeborg
dirigent in pianist

Oskar Laznik
saksofon

Simon Klavžar
tolkala

Ana Dolžan
koncertna mojstrica

Ludwig van Beethoven (1770–1827)

Koncert za klavir in orkester št. 1 v C-duru, op. 15

Allegro con brio

Largo

Rondo. Allegro scherzando

Wolfgang Rihm (1952)

Simfonija št. 1, op. 3

Appassionato

Adagio

Matej Bonin (1986)

Eppur si muove št. 4

Karl Amadeus Hartmann (1905–1963)

Sinfonia tragica

Introduktion

Adagio

Tumultuoso – Allegro

Ludwig van Beethoven

Leta 1792 se je **Ludwig van Beethoven** nastanil na Dunaju, da bi, kot je zapisal njegov podpornik grof Waldstein, »prejel Mozartovega duha iz Haydnovih rok«. Pot do uspeha si je mladi skladatelj skušal najprej utreti kot pianist – nastopal je po aristokratskih salonih in v znamenitih pianističnih dvobojih večinoma ponižal svoje tekmece, še posebej pa je navduševal z improvizacijskimi spretnostmi, zaradi katerih so bili mnogi prepričani, da v mladem, strastnem umetniku tiči sam Satan. Leta 1795 pa je Beethoven tudi javno nastopil – na koncertu Društva tonskih umetnikov je predstavil nov koncert, s katerim je slavo iz aristokratskih salonov skušal unovčiti tudi v širšem okolju. Raziskovalci so se dolgo pričkali, katerega izmed svojih koncertov naj bi Beethoven igral na tej akademiji, toda danes skorajda ni več dvoma, da je šlo za *Koncert v C-duru*, ki ga je skladatelj kasneje objavil kot prvega z opusno številko 15. Seveda pa to ni Beethovnov prvi klavirski koncert: leta 1784 je še v Bonnu ustvaril *Koncert v Es-duru*, datumsko pa je pred *Koncertom v C-duru* nastal tudi *Koncert v B-duru*, ki sicer nosi zaporedno številko 2. Kasneje je sicer oba zgodnja koncerta ocenil, da »še ne sodita med moje najboljše«, toda to misel je zapisal med komponiranjem *Tretjega klavirskega koncerta*, s katerim je dokončno odkrival nove koncertantne svetove.

Če je *Koncert v B-duru* začel pisati še v Bonnu, potem je ***Koncert za klavir in orkester št. 1 v C-duru, op 15*** že zaznamovan z izkušnjami prvih dunajskih

dni. Delo je nastajalo izredno hitro, pri čemer naj bi rondojski finale nastal šele dva dni pred koncertom. Še bolj nepredstavljivo mora biti dejstvo, da je Beethoven na koncertu klavir igral v Cis-duru – koncertni klavir je bil namreč uglasen poltona nižje, in da ne bi izgubljali časa in denarja z uglasenjem, je skladatelj v glavi koncert transponiral in s tem dokončno potrdil svoje nenavadne virtuozne sposobnosti.

V *prvem koncertu* je Beethoven sicer še prevzel podedovano Mozartovo formo, ki jo zaznamujeta uravnotežena opozicija med solistom in orkestrom ter poudarjena virtuoznost solističnega parta, toda tradicionalno formo je mladi skladatelj že napolnil tudi s svojim značilnim energičnim tonom. Tako svečani karakter prve teme že počasi najeda okostenele robove klasicistične forme – očitno je, da Beethoven občinstva ni želel razorožiti zgolj z virtuozno pianistično tehniko, temveč tudi s kompozicijskimi spretnostmi. To še posebej razkriva tonalni načrt koncerta: že v prvem stavku je druga tema postavljena v paralelni Es-dur in ne v pričakovano dominantno tonaliteto G-dura, takšni logiki terčne sorodnosti pa nato sledi tudi počasni drugi stavek, ki je napisan v As-duru, torej spodnji medianti.

Zgodnje skladbe nemškega sodobnega skladatelja **Wolfganga Rihma** so v sedemdesetih letih 20. stoletja v Nemčiji zanetile pravo malo revolucijo, kar še posebej velja za skladateljevo *Prvo simfonijo*, ki jo je napisal pri rosnih sedemnajstih letih in z njo potrdil izjemno nadarjenost, ki jo je naznanil s prvimi kompozicijami že pri enajstih letih. Podobno

Wolfgang Rihm

šokantna kot dela zgodnjih modernistov, ki so prelamljali z vsemi ostalinami tradicije, so morala zveneti tudi Rihmova dela, ki pa so se paradoksalno na samosvoj način »vračala« k prav tej predmodernistični tradiciji. Tako sodi Rihm med tiste skladatelje, rojene v petdesetih letih (poleg njega so to gotovo še M. Trojahn, W. Killmayer in H.-J. von Bose), ki so se izrazito odvrnili od intelektualističnega in strukturalističnega koncepta umetnosti, kakršen je bil značilen za visoki modernizem. Hermetizem modernizma so zamenjali z izrazno močjo emocije, modele za svoja dela pa je Rihm poiskal v pozni romantiki. Z zavrnitvijo racionalizma modernizma si je sprva prislužil ostre kritike, še posebej znotraj nemškega muzikološkega kroga, vendar se je kasneje izkazalo, da ni bil zavezan zgolj estetski poenostavitvi in da je za njegovo delo značilno nadaljevanje in hkratno kritično vrednotenje dosežkov modernizma in avantgarde. Rihm je predvsem izrazito nezaupljiv do različnih sistemov, zato je kritičen do številnih modernističnih postopkov, svoj pristop pa opisuje kot »integrativno komponiranje«, v katero skuša vključevati različne tradicije, kar pomeni, da ne zavrača tradicije ali »uporabnosti« glasbe kateregakoli žanra, toda v isti sapi tudi poudarja, da morajo biti novi rezultati zgodovinsko ustrezni, se pravi »stopljeni« z aktualnim trenutkom, zaradi česar ga lahko imamo za tipičnega postmodernista.

Tako skladateljeva **Simfonija št. 1, op. 3** (1969–70) že z jasnim žanrskim naslovom in nato še z opusno oznako kaže na željo po nadaljevanju tradicije, sam glasbeni stavek pa do določene mere napaja tudi motivično-tematsko delo, čeprav v prvi vrsti izstopajo močne ekspresionistične geste. V prvem stavku se Rihm še naslanja na dodekafonsko tehniko, medtem ko lahko v prosojnih linijah in mnogih komornih zbistritvah prepoznamo Webernov vpliv. Toda hkrati v simfoniji zaman pričakujemo oblikovne vzorce 19. stoletja, povezane predvsem z dialektično zasnovo sonatne oblike – dvojnost (prej med herojskostjo prve in liričnostjo drugo teme) sicer ostaja, a je zdaj povezana z razmerjem med gostimi, divjimi akordskimi bloki, ki so v harmonskem pogledu pogosto na robu harmonskega grozda, in prosojnimi, komornimi teksturami. Oboje pa povezujejo nenavadna vitalnost, močni izbruhi gostih harmonskih polj in povsem neobremenjeno povezovanje tradicionalne logike ponavljanja in nizanja močno nasprotnega. Delo, ki je posvečeno nekaj let poprej umrlemu Karlu Amadeusu Hartmannu, tako najjasneje sledi skladateljevi lastni maksimi: »Glasba mora biti polna čustev, čustva pa izrazito kompleksna.«

Slovenski skladatelj mlajše generacije **Matej Bonin** prihaja iz Kopra, diplomiral pa je iz kompozicije na ljubljanski Akademiji za glasbo pri profesorju Urošu Rojku, medtem ko ga je nadaljnja izobraževalna pot vodila v Gradec na Univerzo za glasbo in uprizoritveno umetnost, kjer je študiral pod mentorstvom prof. Beata Furrerja. Kljub mladosti je za svoja dela prejel

Matej Bonin

že več nagrad, med katerimi gre gotovo izpostaviti zmago v kategoriji skladateljev do 30 let na 62. mednarodni skladateljski tribuni Rostrum v Talinu leta 2015 in nagrado Gargonza Arts Award, ki jo je prejel leta 2014 na priporočilo slavnega skladatelja in dirigenta Petra Eötvösa. Bonin redno sodeluje z vidnimi domačimi in tujimi glasbenimi sestavi, pomembno mesto v njegovem ustvarjanju pa predstavljajo sodelovanja s plesnimi koreografi, plod česar je več plesnih predstav, za katere je Bonin prispeval svojo glasbo.

Bonin sodi v generacijo skladateljev, ki virtuozno obvladujejo modernistične kompozicijske tehnike in zvočno osvobojeni material. Med svoje najpomembnejše skladateljske zglede prišteva Pierra Bouleza in Georges-a Aperghisa, zato ne preseneča, da stojijo njegova dela na presečišču med jasno racionalno kontrolo glasbenih parametrov in odprto zvočno fantazijskostjo, ki se nemalokrat družijo tudi z drugimi umetniškimi zvrstmi ali elektronskimi sredstvi, kot je to dokazal v izstopajoči seriji del *Gimnastika ne/smisla*. V središče svojega novega dela ***Eppur si muove št. 4***, v resnici koncerta za altovski saksofon, tolkalca in simfonični orkester, je postavil »tematiziranje odnosov, ki se ponujajo med vsemi udeleženi v zasedbi. Začetna pozicija je precej ,nesorazmerna', saj imamo na eni strani orkester, na drugi pa dva posameznika.

V predhodnem projektu *Gimnastika ne/smisla II*, je bilo začetno izhodišče podobno nesorazmerno – šest tolkalcev in ena pevka. Iskanje in utemeljevanje glasbenih odločitev je bilo pri omenjenem projektu vseskozi striktno vezano na dialoške odnose med vsemi udeleženi: solist – solist, solist – skupina, skupina – skupina. Po izjemno pozitivni izkušnji, v kateri se glasbena tvarina ustvarja iz pozicije hierarhičnih odnosov, sem podobno zastavil koncept tudi pri tem projektu, saj tu velika zasedba omogoča še neprimerno več nians med formacijami, ki se mimobežno pojavljajo in prav tako razpadajo na nove. Pri obeh projektih je nadziranje teh formacij vseskozi vezano tudi na odnose med homofonim in komplementarnim igranjem, saj menim, da je to prva eksplicitna ločnica, ko lahko zaznamo pripadnost inštrumentov določeni (manjši) skupini znotraj celotne zasedbe. Motivacija za tak pristop je tudi preizpraševanje pozicije izpostavljenega solista – kaj vse mi lahko nudi po izrazni plati in koliko lahko zameglim na videz povsem samoumevno hierarhijo med orkestrom in solistom. V tem primeru gre pravzaprav za koncert v nastajanju med izvajanjem skladbe. Skladba je posvečena odličnima solistoma in prijateljema, tolkalcu Simonu Klavžarju in saksofonistu Oskarju Lazniku.«

Nemški skladatelj **Karl Amadeus Hartmann** se je zapisal med izstopajoče skladatelje konec dvajsetih in v začetku tridesetih let 20. stoletja, ko so bila njegova dela z velikimi uspehi izvedena na številnih festivalih sodobne glasbe. V tem času, ki je bil v političnem in tudi socialnem pogledu izrazito napet in negotov, se je v estetskem pogledu zavezal umetnosti, ki mora biti vedno

Karl Amadeus Hartmann

v službi humanosti, mora torej nositi družbeni pečat. Zato ni čudno, da ga je toliko bolj prizadel vzpon nacizma. Prepričan je bil, da se je treba v takem času izražati, a »ne iz obupa in strahu pred to močjo, ampak kot protiukrep«. Takšna pozicija pa je v času Hitlerjeve vladavine pomenila tudi popolno Hartmannovo umetniško izolacijo, skladatelj je namreč večkrat zapisal, da živi v »notranji imigraciji«. Njegova dela so bila izvajana zgolj v tujini, kamor je potoval in se tam predstavljal kot »neodvisni Nmec«.

Na enem izmed takšnih festivalov v Bruslju, ki je nosil naslov Glasba proti vojni, naj bi bila izvedena tudi Hartmannova skladba **Sinfonia tragica**, dirigent pa naj bi bil Hartmannov nekdanji profesor Hermann Scherchen. Toda ko je Nemčija zasedla Belgijo, se je situacija spremenila in izvedba je padla v vodo. Skladatelj je možnost za tisk in izvedbo dela iskal tudi po vojni, nato pa se je partitura v številnih poštnih stikih izgubila, našli pa so jo v arhivu belgijskega radia šele leta 1973, desetletje po skladateljevi smrti. Toda skladba je »življenje« vendarle dihala na svoj način – ker je skladatelj po drugi svetovni vojni svoja številna predvojna dela predelal, je na podoben način v *Tretjo simfonijo* integriral tudi material iz domnevno izgubljene skladbe *Sinfonia tragica*.

Skladba, še posebej drugi stavek, je tesno povezana s časom, v katerem je nastala, in tako posejana s številnimi citati in namigi, predvsem na tiste skladateljske kolege, ki jih je zadela oznaka degeneriranih umetnikov (*entartete Künstler*), med katere je sodil tudi Hartmannov oboževani Alban Berg. Tako ni mogoče preslišati aluzij na Bergovo opero *Wozzeck*, tudi sicer je delo polno agresivnih trobilnih erupcij, ki močno karikirane spominjajo na brutalnost vojaških koračnic ali množično prepevanje nacističnih domoljubnih pesmi. Bolj subtilni so namigi iz prvega stavka – v začetni solistični trobenti lahko spoznamo aluzijo na začetek *Pomladnega obredja* Stravinskega, nato sledijo reminiscence na četrto izmed Webernovih *Šestih orkestrskih skladb, op. 6*. V svoji dvostavčnosti in stalnem nihanju med težkim, zateglim in eruptivno nemirnim je Hartmannovo delo podobno Rihmovemu, s čimer se razjasni posvetilo našega sodobnika.

Gregor Pompe

Michael Wendeborg

dirigent in pianist

Foto: Magdalena Höfner

Klasični repertoar – od Bacha do Schönberga – je dirigentu in pianistu **Michaelu Wendeborgu** enako blizu kot nova glasba, saj se obeh loteva z enako vnemo in predanostjo.

Wendeborg je kot dirigent že sodeloval z uglednimi zasedbami, kot so Državna kapela iz Berlina, Mlada nemška filharmonija, Klangforum Wien, Remix Ensemble Porto, Ensemble intercontemporain, Birminghamska skupina za sodobno glasbo, Musikfabrik iz Kölna in Sinfonietta iz Basla, pa tudi s Simfoničnim orkestrom Jugozahodnega nemškega radia, Mahlerjevimi komornimi orkestromi, Simfoničnim radijskim orkestrom iz Berlina in zasedbo Ensemble Modern. Med letoma 2011 in 2018 je bil glasbeni direktor zasedbe Contrechamps iz Ženeve. Gostoval je na Luzernskem festivalu, Münchenskem bienalu, Beethovenfestu v Bonnu, Beneškem bienalu, festivalu v Bregenzu, festivalih

Eclat (Stuttgart), Ultraschall (Berlin), Klangspuren (Schwaz) in Wien Modern.

V letih 2020/21 in 2021/22 je deloval kot glavni operni dirigent v mestu Halle, kjer je sicer prvi dirigent že od leta 2016. V sezoni 2022/23 je debitiral s Tokijskim simfoničnim orkestrom in v Frankfurtški operi z Ensemble Modern izvedel svetovno premiero *Blühen* Vita Žuraja in skladateljev portretni koncert. Dirigiral je Estonskemu nacionalnemu simfoničnemu orkestru v Talinu in vodil koncerte v Birminghamu, Bremnu in Helsinkih. Kot dirigent in pianist je v Berlinu in Pariški filharmoniji v seriji koncertov vskočil namesto Daniela Barenboima. Z Boulezovim ansamblom je izvajal dela Mozarta, Bouleza in Manouryja. Njegov operni repertoar obsega Händla, Mozarta, Beethovna, Donizettija, Verdija, Bizeta, Puccinija, Straussa, Wagnerja in Brittna, dirigiral pa je tudi številne svetovne premiere.

Kot pianist je Wendeberg osvojil vrsto državnih in mednarodnih priznanj, nastopil pa je na številnih festivalih in z orkestri, ki so jih vodili uveljavljeni dirigenti, kot so Jonathan Nott, Marek Janowski in Daniel Barenboim. Med letoma 2000 in 2005 je kot član zasedbe Ensemble intercontemporain tesno sodeloval s Pierrom Boulezom in Györgyem Kurtágom. Leta 2015 je prvič nastopil z Boulezovimi zbranimi klavirskimi deli, ki so bila leta 2018 posneta v berlinski Dvorani Pierra Bouleza. Klavir je študiral pri Markusu Stangeju, Berndu Glemserju in Benedettu Lupu, dirigiranje pa na mojstrskih tečajih pri Tošijukiju Kamioki. V času študija je deloval kot Kamiokov asistent v opernem gledališču v Wuppertalu, po dokončanem študiju pa v Narodnem gledališču v Mannheimu, Luzernškem gledališču ter Berlinski državni operi kot asistent Danielu Barenboimu in gostujočim dirigentom, kot sta Pierre Boulez in sir Simon Rattle.

Oskar Laznik

saksofonist

Foto: osebni arhiv

Oskar Laznik, rojen leta 1987, je z igranjem saksofona začel leta 1996 v Glasbeni šoli Hrastnik pri prof. Vanju Tomcu. Med letoma 2002 in 2006 je obiskoval Srednjo glasbeno in baletno šolo Ljubljana, kjer je uspešno maturiral v razredu prof. Dejana Prešička. Šolanje je nadaljeval v razredu prof. Matjaža Drevenška na Akademiji za glasbo v Ljubljani, kjer je s posebno pohvalo diplomiral leta 2010. Leta 2012 pa je zaključil podiplomski študij na Visoki šoli za glasbo in ples v Kölnu pri prof. Danielu Gauthierju in prejel naziv »Master of Music«.

Je zmagovalec številnih tekmovanj: Tekmovanje mladih glasbenikov Republike Slovenije (2004), Mednarodno tekmovanje saksofonistov v Novi

Gorici (2003, 2007), evropsko tekmovanje mladih saksofonistov Gap v Franciji (2003, 2005) ter finalist tekmovanja Hülsta Woodwinds 2011 v Münstru v Nemčiji. Leta 2006 je prejel Škerjančevo nagrado Srednje glasbene in baletne šole Ljubljana za izjemne zasluge pri umetniškem uveljavljanju šole, leta 2008 pa Prešernovo nagrado Akademije za glasbo v Ljubljani za izvedbo *Koncerta* Larsa-Erika Larssona s simfoničnim orkestrom SNG Opera in balet Ljubljana.

Njegov repertoar zajema tako standardna dela za saksofon kot tudi transkripcije del iz obdobj baroka, klasicizma in romantike. Nastopil je na mnogih festivalih (Festival Ljubljana, Mednarodni festival sodobne glasbe Biennale Koper, Festival Slowind, Two days & two nights of new music v Odesi, Festival Lent, Festival Echos, Svetovni glasbeni dnevi) in v številnih državah (Srbija, Nemčija, Avstrija, Francija, Latvija, Ukrajina, Italija, Švedska, ZDA). Kot solist je delil oder s komornim orkestrom Kammersymphonie Berlin, Orkestrom SNG Opera in balet Ljubljana, Orkestrom Slovenske filharmonije in Simfoničnim orkestrom RTV Slovenija.

Veliko pozornosti posveča tudi sodelovanju s skladatelji in širjenju repertoarja za saksofon. Nova dela so mu tako posvetili skladatelji, kot so Peter Šavli, Nina Šenk, Uroš Rojko, Matej Bonin, Larisa Vrhunc in drugi.

Od septembra 2012 je profesor saksofona na Konservatoriju za glasbo in balet Ljubljana. Vodi tudi mojstrske tečaje na različnih univerzah (Harttova šola Univerze v Hartfordu, Visoka šola za glasbo in gledališče München).

Simon Klavžar

tolkalec

Foto: osebni arhiv

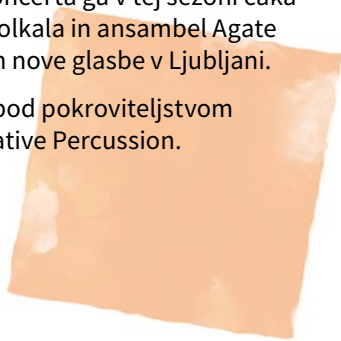
Simon Klavžar je izredni profesor tolkal na Akademiji za glasbo v Ljubljani, poustvarjalno pa se posveča predvsem sodobni glasbi in sodeluje z zasedbami Ensemble Modern, Orkester Koncertne hiše Berlin, Schallfeld Ensemble, Komorni orkester München, Dresdenska filharmonija in drugimi. Od leta 2006 s tolkalcem Jožetom Bogolinom sestavlja tolkalni duo Drumartica, ki je nastopal na prizoriščih, kot so Carnegiejeva dvorana v New Yorku, Ermitaževo gledališče v Sankt Peterburgu, Berlinska filharmonija, Avditorij Tenerife, Künstlerhaus v Münchnu, Kennedyjev center v Washingtonu in Luksemburška filharmonija. Duo je bil med drugim

prvovršččen na tekmovanju IPCL Luksemburg 2009 in tekmovanju za komorno glasbo Salieri-Zinetti v Veroni leta 2012. Drumartica je svoj prvenec izdala leta 2012, v duu s saksofonistom Oskarjem Laznikom pa je Simon Klavžar izdal zgoščenko z novimi slovenskimi deli z naslovom *Saxala*.

Klavžar je kot solist in član komornih zasedb koncertiral na festivalih Mecklenburg-Vorpommern, Wolfsburg Movimentos in Festivalu klavirskega dua v Berlinu. V preteklosti je koncertiral s Stefanom Hussongom, Joonasom Ahonenom, Klavirskim duom Shalamov, člani Društva komorne glasbe Lincolnovega centra, Bruceom Hamiltonom, Petrom Sadlom in Anniko Treutler. Leta 2015 je nastopil kot solist z orkestrom RTV Slovenija na Svetovnih glasbenih dnevih, z istim orkestrom pa je leta 2022 premierno izvedel dvojni koncert za tolkala in saksofon *Eppur si muove št. 4* skladatelja Mateja Bonina. Bil je član zasedbe World Percussion Group na turneji po severni Evropi leta 2017, kot gost pa je predaval na glasbenih akademijah in univerzah Furman, Western Washington, Gdansk in Salerno ter na številnih tolkalnih festivalih. Poleg izvedbe Boninovega dvojnega koncerta ga v tej sezoni čaka še izvedba koncerta za tolkala in ansambel Agate Zibel na festivalu Forum nove glasbe v Ljubljani.

Simon Klavžar nastopa pod pokroviteljstvom podjetij Adams in Innovative Percussion.

GLASBENIK SEM

Slovenska filharmonija se pridružuje dobrodelni akciji zagotavljanja pomoči otrokom in mladostnikom iz socialno in ekonomsko ogroženih okolij pri razvijanju njihovih glasbenih potencialov, ki jo s skladom **Glasbenik sem** izvaja Zveza prijateljev mladine Slovenije. Otrokom in mladostnikom, ki si želijo glasbenega ustvarjanja in zanj nimajo možnosti, želi omogočiti glasbeno izobrazbo ali pomagati pri nakupu inštrumenta. Na takšen način mladi ne bodo prikrajšani za možnost pridobivanja glasbenega znanja in razvoja svojega talenta.

Slovenska filharmonija se ob tem zavezuje, da bo izbranim prejemnikom pomoči iz sklada **Glasbenik sem** pomagala pri uveljavljanju njihovega glasbenega talenta in pridobljenega znanja.

Zato vas, cenjene poslušalke in poslušalci, prijazno vabimo, da tudi vi po svojih močeh prispevate v sklad **Glasbenik sem**.

Z načinom delovanja sklada **Glasbenik sem** se lahko seznanite na zgornji povezavi.

Slovenska
filharmonija

Če želite podpreti otroke in mladostnike
pri njihovem glasbenem razvoju,
jim lahko pomagate z nakazilom:

Zveza prijateljev mladine Slovenije

Dimičeva ulica 9, 1000 Ljubljana

TRR: SI56 0310 6100 1018 757

Sklic: SI00 245018

Namen: SF – Glasbenik sem

QR koda za nakazilo, ki jo
prebere aplikacija vaše
mobilne banke.

*Zveza Prijateljev
Mladine Slovenije®*

VIP 2

Vokalno-
instrumentalni
program

Slovenska
filharmonija

Johann Sebastian

Bach

Božične kantate

Zbor in Orkester Slovenske filharmonije

Philipp von Steinaecker *dirigent*

21. december 2023
ob 19.30

Dvorana Marjana Kozine
Slovenska filharmonija

Nakup vstopnic:
Blagajna Slovenske filharmonije
Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 24 10 800
E info@filharmonija.si

Spletni nakup
<https://filharmonija.kupikarto.si>

www.filharmonija.si

November, december 2023

PVC 2

Za primerjavo

19. november 2023 ob 19.30

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Zbor Slovenske filharmonije

Nele Erastus *dirigentka*

Spored:

Arvo Pärt: Sieben Magnificat-Antiphonen

Francis Poulenc: Salve Regina

Arvo Pärt: And I heard a voice ...

Francis Poulenc: Sept chansons

Francis Poulenc: Figure humaine

Arvo Pärt: Da pacem Domine

FKK 2

Za radovedne

23. in 24. november 2023 ob 19.30

Gallusova dvorana, Cankarjev dom

Orkester Slovenske filharmonije

Alexander Lonquich *dirigent in pianist*

Spored:

Wolfgang Amadeus Mozart: Rondo za klavir in orkester št. 1 v D-duru, K. 382

François-Joseph Gossec: Marche lugubre, RH 617

Étienne-Nicolas Méhul: Simfonija št. 1 v g-molu

Wolfgang Amadeus Mozart: Koncert za klavir št. 25 v C-duru, K. 503

Slovenska
filharmonija

PVC 3

Za abrahama

3. december 2023 ob 19.30

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Zbor Slovenske filharmonije

Ambrož Čopi *dirigent*

Spored:

Ambrož Čopi:

Ero cras (Veni, veni Emanuel)

O Radix Jesse

Tiha zemlja

I believe

Tres Cantiones Sacrae

O, salutaris hostia

Two Sacred Hymns

He wishes for the cloths of Heaven

Tiho je prišla z zvezdami

Missa amoris

Arise my Love, my Beautiful one

DRUŽINSKI 2

Glas narave

9. december 2023 ob 10.00 in 12.00

Dvorana Marjana Kozine, Slovenska filharmonija

Zbor Slovenske filharmonije

Gregor Klančič *dirigent*

Spored:

Gallus, Rossini, Kozina, Vodopivec, pa še kdo ...

Novoletni koncert

Orkestra Slovenske filharmonije

Glasbeni dragulji

SMETANA DVOŘÁK IPAVEC

Philipp von Steinaecker *dirigent*

Nika Gorič *sopran*

Miran Kolbl *violina*

Gregor Marinko *violončelo*

Spored:

Smetana, Dvořák, Ipavec,
Glinka, Rimski-Korsakov,
Musorgski, Kozina, Stravinski

Zaslanjane melodije iz čeških gajev,
ognjevitimi ritmi ruske glasbe in
vedre pesmi iz naše lepe dežele.
Naj se novo leto prične z igro
nežnosti in veselja.

2024
1. januar

ob 18. uri

Gallusova dvorana

 cankarjev dom

www.cd-cc.si

**Slovenska
filharmonija**

www.filharmonija.si

**Lekarna
Ljubljana**
Pokrovitelj koncerta

euoplakat

Sio1NET.

DRUŽINA

TAM TAM

Če želite prejemati redna e-obvestila o programu Slovenske filharmonije, sporočite svoj e-naslov na info@filharmonija.si.

Koncertni list Slovenske filharmonije
Sodobne orkestrske skladbe – SOS 1
Izdala: Slovenska filharmonija
Direktor Slovenske filharmonije in
umetniški vodja OSF: Matej Šarc
Umetniški vodja ZSF: Gregor Klančič
Avtor spremne besede: Gregor Pompe
Jezikovni pregled: Ana Kodelja
Oblikovanje: Arih Dinamik, d. o. o.
Prelom: Vlado Trifkovič
Ljubljana, november 2023

Redakcija koncertnega lista je bila
končana 10. novembra 2023.

ISSN 2350-5117

Slovenska filharmonija –
Academia philharmonicorum

@slofilharmonija

Slovenska filharmonija
Orkester Slovenske filharmonije
Zbor Slovenske filharmonije

Kongresni trg 10
1000 Ljubljana
T +386 1 2410 800
E info@filharmonija.si
www.filharmonija.si

Ustanoviteljica Slovenske filharmonije je Vlada Republike Slovenije. Dejavnost Slovenske filharmonije financira Ministrstvo za kulturo.

Slovenska
filharmonija